

στον ίδιο δρόμο, χτύπησε φιλικά τόν όμο του Λονκώφ και τού έδωσε μάλλινα τώ χέρι, όταν έκείνος έφυγε. Ο Λονκώφ έπηρε το γράμμα και δέν ξαναπαρήκε πειά να δουλέψη στο σπίτι του δικηγόρου.

Πέρασαν δυό χρόνια από τότε. Ένα βράδυ, ο Σχορτσώφ, καθώς έβγαζε εισιτήριο στο ταμείο ενός θεάτρου, είδε έναν άνθρωπο που είχε γιακά από πατρακάν από έπανασοφί του και που φορούσε σκοφό μεταχειρισμένο από λούτρ. Ο άνθρωπάκος αυτός έβγαλε ένα εισιτήριο γαλαρίας.

— Λονκώφ, έσο είσαι ; ρώτησε ο Σχορτσώφ, αναγνωρίζοντας τόν παλιό ξυλοκόπο του. Τι άπόγινες ; Πώς τά πάς ;

— Όχι άσχημα... Έργάζομαι τώρα σ' ένα συμβολαιογράφο κερδίζω τριανταπέντε ρούβλια τώ μήνα, κύριε.

— Δόξα νάη ο Θεός ! θαυμάσια ! Χαίρω πολύ γιά σένα, φίλε μου. Είμαι πολύ, πολύ εύχαριστημένος, Λονκώφ. Είσαι ένα είδος αναδεξιμού μου, γιατί έγω σέ έσπρωξα στον ίδιο δρόμο. Θαυμάσια πώς σέ μάλλωσα τήν πρώτη μέρα, έ ; Λοιπόν σ' εύχαριστώ, αγαπητέ μου, πού άκουσες τά λόγια μου.

— Κ' έγω σάς εύχαριστώ, άπάντησε ο Λονκώφ. Άν δέν είχα έρθη σπίτι σας, θα ζητάνενα ακόμα κόνοντας τώ φοιτητή και τόν άγροδιδάσκαλο. Στο σπίτι σας ώθηκα, βγήκα από τήν άβυσσο... Σάς εύχαριστώ γιά τί καλά σας λόγια και τί καλά σας έργα. Μου μιλήσατε πολύ καλά. Είμαι ευγνώμων σέ σάς, καθώς και στη μαγειρισσά σας. Ο Θεός να δίνη πάντα βγαία στην ευγενικά και καλή αυτή γυναίκα ! Μου ύποδειξετε τότε πολύ όρθά τί έπρεπε να κάνω ! Θά σάς είμαι γ' αυτό ύποχρεωμένος ως τήν τελευταία μου στιγμή μά, γιά να είμαι άπόλυτως ειλικρινής, ή μαγειρισσά σας ήταν έκείνη πού μ' έσωσε...

— Μά ! Πώς έγινε αυτό ;

— Νά. Κάθε φορά πού έρχομουν να κόψω ξύλα, έκείνη μ' ύποδεχόταν μ' αυτά τά λόγια : «Α ! καταραμένος μπρεκη ! δε σέ παίρνει λοιπόν ο Χάρος !» Και λέγοντας αυτά στεκόταν μπροστά μου. Ή όνη της θλιβόταν καθώς με κοιτούσε και μουλεγε με συμπόνια : «Αυστηρισμένος πού είσαι ! Δέν έχεις καμιά εύτυχία έδώ κάτω στη γη, μά και στον άλλο κόσμο θα σέ κώνουν στην κόλαση ! Άτυχος πού είσαι !» Και λέγοντας αυτά άρχισε να χώνη πύρινα δάκρυα. Μά τώ σπουδαιότερο, ήταν πώς αυτή έκοβε τά ξύλα γιά μένα. Με λυτόταν, βλέπετε. Στο σπίτι σας, κύριε, δέν έκοφα ούτε ένα ξύλο αυτή τά έκοβε όλα ! Γιατί μ' έσωσε, γιατί άλλαξα κινιάζοντάς την και έπαυα να πίνω ; Δέ μπορώ να σάς τώ εξηγήσω... Σέρω μωνάχα, ότι χάρι στα λόγια της και τά ευγενικά της έργα, μά μετανοήσθη γίνικη μέσ' στην ψυχή μου. Έκείνη με διόρθωσε και δέν θα τώ ξεχάσω ποτέ. Μό εινε καιρός να μπεινε μέσ' στο θεάτρο, γιατί χτυπίε τώ κουνδούνι...

Και, λέγοντας αυτά, ο Λονκώφ χαίρεθηκε και τράβηξε γιά τή γαλαρία...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΤΑ ΘΕΙΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ

Ή ιστορία τού Χριστουγεννιατικού Δένδρου εινε άρχαία. Τώ βέβαιο όμως εινε πώς τώ όφαιτο αυτό έθιμο πρωτοκαθιερώθηκε στην Γερμανία σέ πολύ παλιή έποχή. Από τή Γερμανία έγινε γνωστό και στις άλλες χώρες της Εύρώπης, ώπου σήμερα πειά γενικεύθηκε σ' όλα τά χριστιανικά έθνη τής γης. Πάντως τώ έθιμο αυτό έχει σχέση με ένα άλλο παμπάλαιο Γερμανικό έθιμο, σύμφωνα με τώ όποιο τά παιδιά, τήν ημέρα τής Πρωτοχρονιάς, τινάζουν τά δένδρα τού σπιτιού τους γιά πιστεύουν ότι από τά κλαδιά τους θα πέσουν στην ποδιά τους άφροπαδώρα.

Τώ Χριστουγεννιατικό Δένδρο έχει επίσης κάποια σχέση και με τώ «Δένδρο τής Εύτυχίας» τώ όποιο αναφέρει ή μυθολογία των Περσών, με τώ δένδρο «Υγγυραξίλλ» των Σκανδιναβικών παραδόσεων, με τώ «Ιριμσοσίλ» των Σαξόνων και τέλος με τώ άλλο έθιμο, τώ όποιο επικρατεί στις περισσότερες χώρες τής Εύρώπης και, κατά τώ όποιο, όταν γεννιέται ένα παιδί, ο πατέρας του φτενεί στον κήπο ένα δένδρο, τώ όποιο τίζει στο όνομα τού νεογεννημένου, τώ όποιο θεωρείται ως τώ «δένδρο τής μοίρας» τού παιδιού. Στην Γερμανία, όταν πεθαίνη ένας οικογενειαρχής, οι συγγενείς του τινάζουν τά δένδρα τού κήπου, πιστεύοντας ότι έτσι ζορκίζουν τόν θάνατο και ότι θα κατορθώση ή γενεά τού άποθανόντος να συνεχίση τή ζωή της και να αύξηθη.

Οι άρχαίοι Έλληνες και οι άρχαίοι Ρωμαίοι είχαν επίσης τώ έθιμο να φτενούν ένα δένδρο όσάκις γεννιόταν ένα παιδί και πίστευαν ότι τώ δένδρο αυτό συμβόλιζε τήν γεννηση. Υποτίθεται δε ότι άπ' τώ έθιμο αυτό ή φραγκικής φιλές τής Γερμανίας, καθιέρωσαν κατά τους χριστιανικούς χρόνους τήν συνήθεια να φτενούν στον κήπο τους τά Χριστούγεννα ένα δένδρο, τώ όποιο να συμβόλιζε τήν γεννηση τού Χριστού. Καί, λόγω τού έρωτισμού τής ημέρας, έσυνήθησαν να κρεμούν στο δένδρο αυτό δωρά για τά μικρά παιδιά. Άργότερα, με τήν πάροδο τού χρόνου, και με τήν πύκνωση τού πληθυσμού των πόλεων, έπειδή όλες ή οικογένειες δέν μπορούσαν να έχουν κήπο γιά να φτενούν Χριστουγεννιατικά Δένδρα, έπεκράτησε ή συνήθεια, να στήνεται στην μεγάλη αίθουσα τού σπιτιού ένα τεχνητό δένδρο, στο όποιο να κρεμούν τά δωρά των παιδιών.

Ή Θεοτόκος με τώ Θείο Βρέφος

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Οί δικαστικοί κλητήρες και τώ μίσος τού Δουμά. Ή πρόθυμη συνδρομή του. Τα χρέη τού μυθιστοριογράφου. Δίκες επί δικών. Τέ έργα και ο συγγραφέας. Οί διαλόγοι των μυθιστορημάτων του. Τα μέτρα τών διευθυντών των εφημερίδων. Πώς ο Δουμάς... έφρόνευσε ένα ήρώα του κτλ.

Μολοντι ο Δουμάς, εκέρδιζε από τά έργα του πολλά χρήματα, ώστόσο λόγω τής σπατάλης ζωής του, ήταν διαρκώς καταχειρωμένος. Οί δανεισται του ήταν αναρίθμητοι και έπειδή βρισκόταν πάντοτε μαζί τους σέ δικαστικούς άγώνες ήταν πολύ φτωκό να μην τερψη καμιά ιδιαίτερα συμπάθεια προς τούς δικαστικούς κλητήρας.

Μιά μέρα λοιπόν ένας φίλος του πήγε και τώ ζήτησε ένα ναπολεόν, γιά να συμμετάσχη και αυτός στα έξοδα τής κηδείας κάποιου φτωχού δικαστικού κλητήρος, ο όποιος είχε πεθάνει πάμπλοχο.

— Ένα ναπολεόνι μόνον ! έλεπε ο Δουμάς. Τι λέες... Ένα ναπολεόνι μόνο προκειμένου περι δικαστικού κλητήρος ! Νά, φίλε μου, πάρε δυό ναπολεόνια ! Και... προσπάθησε να θάνησ δύο άπ' αυτούς...

Σέ κάποια από τής άπειράριθμες δίκες τού Δουμά με τούς δανεισταις του, ο πρόεδρος τού Δικαστηρίου έρώτησε τόν Δουμά πού ήταν τώ επάγγελμά του.

— Θεατρικός συγγραφέας, άπάντησε ο Δουμάς και συνεχίσε : Έάν δηλαδή, μπορώ ν' αποδώσω στον έαυτο μου μια ιδιότητα, τήν όποια είχε ο μέγας Κορνήλιος...

— Υπάχουν διαβαθμίσεις, κύριε Δουμά, τού άπάντησε τότε χαμογελώντας με ευγένεια ο πρόεδρος.

Μετά τήν θριαμβευτική πρώτη παράσταση τού «Ημιόσιμου» τού Δουμά ήού, στο «Ζυμνάς», κάποιος συνήτησε στην ακάλα τού θεάτρου, τόν Δουμά πατέρα, και, χαμογελώντας τού ελε :

— Έ, κύριε Δουμά, θάχετε συμβάλει και σεις λίγο στην άπομνη έπιτυχία.

— Λίγο μόνον ; Καθ' όλοκληρίαν, δέν λές καλύτερα, φίλε μου !...

— Πώς ! Έσείς εκάματε τώ έργον ;

— Τώ έργον όχι, άπάντησεν περήφανα ο Δουμάς. Έκανα όμως... τόν συγγραφέα !...

Ήπηρεξεν έποχή κατά τήν όποια ο Άλέξανδρος Δουμάς τροφοδοτούσε με έπιφυλλίδες τρεις-τέσσερες εφημερίδες συγχρόνως. Γιά να μπορή να εινε συνεπής σ' όλες αυτές τής ύποχρεώσεις του είχαν έφευρε ένα σύστημα άπλοτύτατο. Τίρριχε στους «διαλόγους... Διαβάζει κανείς π.χ. στους «Τρεις Σωματοφύλακας» τόν εξής διάλογο :

— Α ! Σεις είσθε ;
— Ναι. Έγώ !
— Σας πέριενα.

— Ήλθα !
— Και έπτεύχατε ;
— Έπέτυχα.
— Έντελώς ;
— Έντελώς.
— Λοιπόν ;
— Τελείωσε...
— Άς συζητήσωμε, λοιπόν !
— Στάς διαταγάς σας !

Κατ' αυτόν τόν τρόπον, καθώρρισε μόν να έξοικονομη τά πράγματα. Έπειδή όμως πληρώνονταν άκριβότατα, μάλλινα με τόν σίχο, οι διευθυνται των εφημερίδων, άρχισαν να δυσανασχετούν με τώ τόσο... λακωνικός αυτούς διαλόγους. Συνενοήθησαν λοιπόν μεταξύ τους και έδήςωσαν στον Δουμά, ότι στο μέλλον θα έπλήρωναν στη μισή από τήν όρισμένη τιμή κάθε «διάλογό» του πού δέν θα υπερέβαινε τώ μήκος μισού τούλάχιστον σίχου.

Όταν ο Δουμάς έλαβε τήν έπιστολή των διευθυντών του, αντί άλλης άπάντησης... έσχησε δυό-τρια χειρόγραφα πού ότι είχε έτοιμάσει.

— Τι κάνεις εκεί ; τόν έρώτησε ένας φίλος του πού παρευρίσκετο στην σκηνή.
— Άπλοτύστα, φίλε μου : Τόν έφρόνεσα !
— Ποιόν έφρόνεσες ;
— Έφρόνευσα τόν «Γκιριώ» τόν Σιωτήλο». Εινε ένα πρόσωπο τού μυθιστορημάτος μου πού τώ είχα έφευρε μόνον και μόνον γιά τής λακωνικής άπάντησης του. Έφ' δσον όμως στο έξης θα μου τις πληρώνουν στην μισή τιμή, προτιμώ τά πρόσωπα των έργων μου να μην εινε πειά τόσο λιγόλογα !...